

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: DEN ENBENEDE

Citation: Møller, Poul Martin: "DEN ENBENEDE", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid60443/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Den hvirvler sig om Glansen i en Bue,
Ret aldrig den det søde Skær forgætter,
Men Farten mod sin lille Sol den retter,
Indtil den aander ud i heden Lue.

Saa maa jeg mig i Krese stedse svinge
Rundt om dit Øjes englelyse Stjerne,
Skønt i mit Bryst det sender Luepile.

Det søde Baal jeg flygtede saa gerne,
Og dog saa gerne vil jeg ved det hvile,
Til Graven dækker mine brændte Vinger.

DEN ENBENEDE

Fy, skammer jer dog, I uartige Drengel
Og lader en enbenet Stakkel i Ro!
Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
Vor Herre vil lade ham løbe paa to.

Mig Himmelen ogsaa lod smage den Lykke,
At hoppe som I over Grøfter og Sten.
Ej stedse jeg saa haver hinket ved Krykke;
Ej stedse var dannet af Træ mit Ben.

Da hvilte jeg med min Marie i Skoven,
Hist henne bag Bøgenes skyggende Læ,
Mens Fuglene sang saa liligt foroven.
Nu er mit Ben af det samme Træ.

Ja der jeg hvilte med Pigen i Armen,
Bestraalet af Solens velsignede Lys.
O! Blodet mig løber saa varmt i Barmen
Ved Tanken om disse saa brændende Kys.

Men da nu Sangen i Lundene døde,
Og Bladet saa gult og forkrøllet faldt af,
Da svandt og min Kærligheds Roser røde;
Naturen blev mig en gyselig Grav.

En anden hvilte med Pigen i Armen,
Beskinnet af Praasens forbandede Lys.
Hu! Blodet mig brænder som Gløder i Barmen
Ved Tanken om disse saa troløse Kys.

Saa blev jeg Soldat, med Bøssen paa Nakke,
Fortvivlet paa Fjenden jeg slog og skød.
O! hvor jeg min Gud dog nu vilde takke,
Om han mig da havde undt min Død!

Som Kegler Vennerne faldt ved min Side,
Men alle Kugler forbi mig gik,
Til sidst jeg i Græsset maatte mig vride,
Jeg en Bajonet i Knæet fik.

I Dag jeg mødte Maries Blikke,
Imens jeg lænet til Væggen stod.
Hun græd, endskønt hun kendte mig ikke,
Ellers havde hun grædt det røde Blod.

En Skilling hun gav mig, og den jeg gemmer;
Det Lønnen er for min Kærlighed;
Og Synet af den mig saa underligt stemmer,
Jeg tænker saa meget, saa meget derved.

Fy, skammer jer dog, I uartige Drengel!
Og lader en enbenet Stakkel i Ro!
Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
Vor Herre vil lade ham løbe paa to.